

Het overschot

Annemarie
Estor
Het overschot

EEN GEDICHT

Wereldbibliotheek

Deze uitgave kwam mede tot stand dankzij een werkbeurs
van Literatuur Vlaanderen.

© 2025 Annemarie Estor
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Christoph Noordzij, Wierum
Omslagbeeld © Annemarie Estor, Belchite
NUR 306
ISBN 9789028453845
www.wereldbibliotheek.nl

Inhoud

1	Ik geloof	7
2	Wie de wacht hield	11
3	De vrije wil	21
4	De levende nachtwee	31
5	Miljoenen vrouwen	43
6	Bed van september	61
7	In de brandstof van het duister	69

1
Ik geloof

Ik geloof,
ik geloof,
ik geloof
in de klapwiekende uitbraak
van het verdrukte verlangen.

Ik geloof
in een welige ravage
en in stuifmeel overal.

Ik geloof
in de vruchtmaand die komt
in dit hooibroeiland.

In de hoogmoed van de oogstverwachting,
en in de zedeloze dievegge, mijn andere ik,
die naast de lopende zuigermotor
een druiventros optilt
en gehurkt op de dennennaaldenbodem
– mond zoekend naar hars –
van haar verlangens
een kortstondig riviertje maakt,
verdampend, verlating voorafspiegelend
naast de hete, dodelijke, nagenoeg lege autoweg.

Ik geloof in de onwaarschijnlijkste uitstorting
van papaverspataders, vuurwerkmeteorieten
vallend in toevallige zenuwstelsels,

het uur dat ik gekomen ben

en dat hij komt.

2

Wie de wacht hield

Wie de wacht hield,
dronken van complotten,
ontwaarde aan de bosrand
aangeschoten hazen, wapenfabrieken
en flarden van onwaarschijnlijkheid.

Het vermoeden was nergens opgenomen in boeken
maar er was een snuif van zekerheid
en een visioen,
aangeblazen door aannames,
afkortingen, achterklap.

Genadeloos zou hij zijn,
en geven zou hij enkel
om de roes van risico.

Feiten waren nergens te vinden – of misschien toch
ergens onder in de plooien van een sofa.

Alle soorten van vertrouwen zouden eeuwen duren.

Het was de koorts die alles had opgehitst.
Die smeulde in trappenhuisen en appgroepen.

Politieagenten werden vogelvrij verklaard,
beleggers moesten zich verschansen,
de president werd bespuugd
en een dronkenlap zong van *la-die da-die da-die da*.

Iemand schreef het woord 'oorlog' neer
en velen, zelfs de verstoktste gamers, veerden op.

En er bleken vele variaties te bestaan van redenen.

Men had gehoopt op het donkerste.
Om te troosten was het niet bedoeld geweest.

Wie de wacht hield, kon het weten.

Bij het tankstation stond
– bij het tankstation staat nog steeds –
elke avond
in de heel erg hete avondzon:
een fontein met ornamenten,
wat oleanders erom,
maar verder beton.

Dagloners stappen er uit een oude Renault,
ze stoffen elkaar af, zo goed en zo kwaad
als dat gaat,
overalls, touwhaar,
het smeltend asfalt van hun verlangens,
rorschachvlekken tussen schouderbladen.

Ze halen nieuwe ideeën
uit de kofferbak
en koelen ze met water
onder het gesnor
van tortels, nachtzwaluwen
en een koor van versufte verslaafden.

Bij het tankstation
op het lage muurtje
zit een kerel te roken.

Zijn ogen bij elke hijs
tot spleetjes.

De horizon is raak
van Amerika tot Azië.

Als zwaluwen
zwermen burgers
van de pomp tot de hoek.

Niet om brandstof,
maar om rum, krasloten,
porno en snoep.

Niemand wil zien

de oorlog die komende is,
het glashard theater van de politiek,
de falende diplomatie, de allianties,
de slijmbeursontstekingen, de hysterie
van de blinde overwinnaar
die in de lucht schiet, de moord
op het woord, de belangen
uitgedrukt in interstellaire eenheden,
de portemonnee van de ingehuurde soldaat,
het aneurysma van de bedreigde getuige,
de journalist die met buikloop de glossy verlaat,
de paniek van de digibeet in Google Play,
de notulen van de dictator,
de platforms van de gefotoshopte werkelijkheid,
de door kristallen verblinde tieners in de shopping mall,
de snapchatwall,
het blinken van de fosforbom.

Niemand weet

van de munitie de anesthesie,
van de anesthesie de munitie.

Niemand, niemand die dit ziet.

Alleen hij.

En ik, Sandy.

Maar dat weet hij nog niet.

Muskus
Balsem
Sandel
Aas

Zijn hals, zijn lies.
Het haar op zijn borst.

Muskus
Balsem
Mirre
Leer

Zijn leger verleidt. Zijn plicht. Zijn stam. Zijn lied.
Zijn zot-beslapen leger lokt me aan.
Zijn wapen annexeert mijn klacht.

Muskusbom
Balsemkogel
Sandelgas
Aasgranaat

Sniper hij, gedempt maar fel, en strak staat elke lijn,
ingespannen kracht op de pas van een bergkam,
wenkbrauwen kroon.

Opeens kijkt de sniper op

en de reinste
optisch-elektrische lust
van deze planeet is een feit.

De schoonheid, de schoonheid,
ze komt me overvallen
als een struikrover
die een zak goudstof uitstort over mijn hoofd.

En de kans duurt maar zo lang
als het glitter vlak voor schemering.

Mijn oorlog is open, mijn drijfjacht
op elk riekspoor, elk onderteken van zijn leger.

